

הישראלית של ג'ון טראוולטה, המטורף לדיסקו של

על דרך ההוראה שלה היא מספרת: "קורה שאני מפסיקה את התלמידים באמרי צע הריקוד ומתחילה להרצות על רגש, מישחק והבעת פנים. אחר-כך אני משי-מיעה להם שוב את המוסיקה, ואז הם מתחילים לרקוד באמת."

המוסיקה הקלאסית, שהיא מאזינה לה במיוחד, היא של בטהובן וצ'ייקובסקי. אבל המוסיקה האהובה עליה באמת היא ג'אז ודיסקו: "אני אוהבת מוסיקה חזקה. אני רוצה לשמוע כל צליל. זה נותן לי מרץ. יש שלב בריקוד, שזה סוחף אותי עד כדי-כך שאני לא נמצאת עם הלהקה. אני שוכחת את עצמי, והגוף מגיב בצורה לגמרי ספוטניק."

קדחת הריקוד דבקה בה עוד בהיותה ילדה קטנה: "הייתי הולכת לסלון, מני-חה תקליט של הביטלס, מתחילה לאלתר ריקוד ומדמיינת את עצמי לפני קהל. הייתי שומעת את המוסיקה והוזה. חלמתי שאני רקדנית מפורסמת, ולפעמים גם הייתי זמרת ושחקנית."

היום היא בדרך להגשמה, וזאת היא כובשת בעבודה קשה ומייגעת.

בב מטיילת עם ג'וקי ארקין והלהקה בכל רחבי הארץ, בעיקר בימי שישי ושבת.

"אנחנו שבע בנות", היא מספרת, "יש בינינו תחרות טבעית, המדרבנת אותנו להיות טובות. לכל קהל יש הפייבוריט שלו. הקהל שלי אומר לי שאני זוהרת, יודעת מה זאת במה, ומשלבת בריקוד שלי עדינות בצד חוזק וחדות."

בדיסקוטקים אין היא מבקרת הרבה, משום שאינה מצליחה להשתחרר כמו ב-סטודיו. הרבה יותר מסקרן אותה להסי-תכל על הרוקדים, על הבעות-הפנים שלהם, ולראות איך הם מגיבים זה על זה.

על חייה הפרטיים היא ממעטת לדבר,

שאל אותי המורה להתעמלות למה אני לא הולכת לרקוד בסטודיו של ג'וקי ארקין. "הייתי שמנומנת קטנה, עם רגליים הנור-טות כלפי פנים. הלכתי להתעניין ונרשמתי לסטודיו. הייתי בת חמש-עשרה ונת-פסתי בשיגעון."

"גרת' חמש דקות מהסטודיו, והייתי

בחינוכיותה היא דומה לאמה. גם היא נאה וקטנה. אבל מה שהוריש לה אביה לא יסולא בפז — הלא הוא כישרון הרי-קוד. "אבא מספר תמיד שהוא היה הרק-דן של החברה, את זה ירשת ממני, הוא משגן באווני, שלא אשכח חלילה."

תקופת הלימודים בבית-הספר ארכה

התלמידה של ג'וקי

בגיל חמש-עשרה התחילה בב רוקדת ב-סטודיו של ג'וקי, "פעם אחת בשבוע", כדי בריה, וכתוצאה ממופע שהשתתפה בו בבית-הספר. כעבור שלוש שנים התקבלה ללהקה.

מגיעה לשם שעה לפני השיעור. כל שבוע היכיתי ליום השישי, כדי לבוא לרקוד. זה נתן ילי חיים חדשים. הייתי מכינה יומיים מראש את בגדי הריקוד.

"אחרי חצי שנה בא אלי ג'וקי, ושאל אותי אם אני רוצה להופיע איתו בטל-וויזיה. ג'וקי הכין אז להופעה ריקוד ב-סינגון קאראטה, והכניס אותי לחזרות. לי-לות לא ישנתי מהתרגשות. אחר-כך היו עוד כמה הופעות בטלוויזיה, ואז הציע לי ג'וקי לבוא לרקוד בצורה סדירה יותר בסטודיו."

"רקדתי פעמיים בשבוע, כל פעם אר-בע שעות, עד שהוקמה להקת בנות-הג'אז. זה התרחש לפני שלוש שנים. הופענו פעם עם ריקוד אחד והתפתחנו ללהקה. "ג'וקי דרש עבודה קשה ותמיד היה זה לטובה. מסתבר שעבודה מפרכת לפני הר-מופע היא ערובה להצלחה. בהתחלה רצינו להיות יפות, ולהתאפר בקפדנות לפני ההופעות. לא הבנו אותו. כיום הגע-תי למצב כזה, שלרקוד טוב חשוב לי הרבה יותר מאשר להיראות טוב. אחרי כמה דקות על הבמה רוצים לראות אותי רוקדת, לא חשוב עד כמה יפה אראה."

בצבא שירתה בוורלי בלהקת צוות הווי-טדנאי-השיריון, ומזלה בחר לה דווקא את ג'וקי לביים את החוכנית. התוכנית היתה מבוססת על מבט-ספורט ומורכבת מג'אז וממישחק קומי. אחרי שנה התפרקה הר-להקה, מסיבות של מישמעת, ובוורלי הור-עברה למישרד-מילואים של חיל-רפואה. "הייתי פקידה, וזה לא בדיוק התאים לי. לא יכולתי לשבת במישרד. למזלי באו לקראתי והמשכתי לרקוד בסטודיו."

עדינות, חוזק

וחדות

כיום מלמדת בוורלי ג'אז בחולון ובבתי-ים, ומקווה לפתוח סטודיו גם בהרצליה. קוראים לה ג'וקי קטן, משום שהיא דורשת עבודה קשה, ואף לא חור-סכת טונים גבוהים בשעת הצורך. מיספר תלמידה מגיע ל-80. הגילאים הם מגוונים — מגיל 5 עד 35.

היא מלמדת פעמיים בשבוע, בכל פעם ארבע שעות. נוסף לארבע שעות-ריקוד שיגרתיות ויומיומיות בסטודיו של ג'וקי. בב מוצאת בתוראה סיפוק רב, וטוענת שהדרך אליה לא היתה סוגה בשושנים: "לא רצו לתת לי צ'אנס, בהתחלה. ראו ילדונת. ג'וקי היה מוכן לעזור לי, והציע מייד שאני והוא נלמד לסרוגין. אחרי תקופה קצרה ראו שאני טובה, וקיבלו אותי."

תשע שנים, "מסתי סיבות", מנמקת בוור-לי, "גם הייתי עצלה וגם בעיקבות הנדוד-דים מעולם לא יכולתי להשתלט לחלו-טין על השפה האנגלית או העברית. מאו-חר יותר ניסיתי לעשות בגרות. בארבעה החודשים הראשונים ישבתי ולמדתי, וזה הלך לא רע, אבל לא יכולתי לשבת במקום אחד יותר מזמן קצר. זה פשוט לא הי-סינגון שלי."

אין פלא, לכן, שבהיותה כל חייה בתנור-עה מתמדת, מצאה יום אחד את עצמה עמוק בריקוד-הג'אז. מאז היא וזה כל הזמן באותו השטח.

עבודה קשה

ערובה להצלחה

איך הגיעה לג'אז? "בסוף כיתה ח' היתה הופעת סיום ורקדתי עם חברות מהכיתה. המופע היה כנראה מוצלח במיוחד, ובתום ההופעה

הליצינית בעתיד מתכוונת בב להתנסות בסוגים שונים של ריקוד, נוסף על הג'אז. כל זאת, עם קריצה לכיוון של פאנטומימה ומישחק.

ורק מעירה: "קודם הקאריירה, אחר-כך אתקשר בצורה רצינית למישהו. אני לא ממחרת להתחתן. אני רוצה לפקוח יותר את העיניים ולהתנסות בסוגי-ריקוד אחר-רים, כמו בלט קלאסי, למשל. זהו הי-בסיס לכל ריקוד."

בקדחת הריקוד

היא שרויה בשעת הופעה עם הלהקה. בדיסקוטקים אין היא מרבה לבלות, כיוון שבמקומות כאלה אינה מצליחה להשתחרר. על הבמה, לעומת זאת, היא מסוגלת להיסחף ולשכוח את עצמה.